

Тая диктатура се падна на *комитета на общественото спасение*, едното название на който дава да се разбере за властта съ която бѣ той натоваренъ.

Основанъ чрѣзъ едно постановление на 18 мартъ 1793 година, съставенъ на 6-й априль, веднага слѣдъ прѣдателството на Дюмурие, той нѣколко пѣтя промѣня състава си. Робеспьеръ бѣ избранъ въ него на 27-й юлий. „Комитета поиска да има за съчленъ тая твърдѣ популярна личность“, каза Бареръ въ *Припомнянията си*. Въ състава му нѣмаше военни, заради което на 14-й августъ бѣха призовани Карно и Приоръ (отъ Котъ-д'оръ). Най сѣтиѣ, на 6 септемврий, назначението на Коло-д'Ербоа и Било-Варенъ допълни броя му до единадесетъ члена, който брой комитета не превиси до паданието на Робеспьера, слѣдъ което той порасна до дванадесетъ и даже до шестнадесетъ члена.

Конвента имаше право да промѣня трима отъ членовѣ на комитета; но въ продължение на цѣла година, на мѣсечнитѣ избори, той продължава да избира същия съставъ.

Комитета на общественото спасение бѣше натоваренъ да ръководи висшата политика и да отговаря за държавната безопасностъ. Важнитѣ мѣропрития той прѣдлагаше на събранието, но въ краенъ случай можаше да дѣйствува самостоятелно. Слѣдъ нѣколко мѣсеченъ опитъ комитета съзна необходимостта да усили и да ускори своята дѣятелность „да стегне връзкитѣ на Републиката“ споредъ както сѣ бѣ изразилъ Карно, докладчика на това прѣдложение. Министерствата бѣха унищожени и замѣнени съ изпълнителни комисии, състоящи отъ двама членове и единъ помощникъ по назначението на комитета, който можаше и да ги промѣнява по свое усмотрѣние; всяка отъ тия комисии бѣше подъ непосредствения надзоръ на едного отъ членовѣ на комисията.